

KOMENTAR

Kapital in zdravje

Davorin
Koron

Tisti prizori ganjenosti s sodišča v Torinu v začetku prejšnjega tedna so gotovo ogreli marsikoga tudi v naših domovih. Za to, da so zaradi azbesta na delovnem mestu ljudje množično umirali in še umirajo, je vendarle nekdo kriv. To spoznanje je za žrtve in njihove bližnje vsaj olajšanje. Pravega zadoščenja pa ne bo, tudi če bo sodba presedan za uveljavljanje odškodnin.

Seveda se v zvezi s to temo najprej ozremo proti Anhovemu, kjer ob Soči stoji mogočni Salonit. Lani je njegovih 90 let praznovala takrat 99-letna Anžela, ki je delala pri azbestno cementnih ploščah in ceveh. Zelo redki iz njene delovne bližine in iz okolja, ki obdaja tovarno, bodo imeli vsaj približno tolikšno srečo, premnogi še srednjih let niso dočakali. In zla še ni konec, v ljudeh potuhnjeno ždi 20, tudi 30 let in potem naredi svoje. Spomnimo se, zadnjo azbestno cementno ploščo so s tekočega traku v Salonitu sneli šele leta 1996. Takrat so bile delovne razmere sicer že veliko varnejše, toda kaj, ko so za

pojav azbestoze še vedno aktualni ne tako daljni časi pred tem.

Veliko je bilo o tem že povedanega, nekaj tudi postorjenega za lajšanje posledic. Večji del po zaslugi sindikata azbestnih bolnikov SABS, ki je pomagal, da so se prizadeti prebili do dokaj poštenega zakona. Žal, dobrega le na papirju, pravi predsednik sindikata Bojan Goljevšček. Preveč ovir je še do uveljavljanja pravic, pri čemer še zdaleč ne gre le za odškodnine.

V Italiji zaradi azbesta torej padajo glave. Pri nas ne bodo. V časih, ko se je z njim delalo, kot da je nedolžna mivka iz Soče (ne samo v Salonitu, žarišča zastrupljanja so bile številne tovarne) je bila delodajalka država, reklo se je družba. Danes je drugače, delodajalci imajo imena in priimke. In še z marsičem nas zastrupljajo, vedoč, da to počnejo. Zato je upanje predsednika sindikata SABS vsem v spodbudo: primer iz Torina naj bo sporočilo delodajalcem, da bo enkrat treba človeka in njegovo zdravje postaviti pred interese kapitala.